

Vergaderjaar 1997–1998

25 938

Leeftijdsgrenzen in wet- en regelgeving

Nr. 2

**BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN VOLKSGEZONDHEID,
WELZIJN EN SPORT**

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Rijswijk, 7 mei 1998

Conform mijn toezegging tijdens het debat over de voortgangsrapportage ouderenbeleid en de toezegging van het kabinet in zijn brief aan de Tweede Kamer van 2 maart 1998 (25 938, nr. 1), bericht ik u thans nader over het VWS-beleid inzake het tegengaan van het gebruik van leeftijdsgrenzen in statuten en reglementen van organisaties die subsidie ontvangen.

In het begin van deze kabinetsperiode was het onderwerp «leeftijdscriminatie» vooral verbonden met discriminatie van ouderen vanwege hun leeftijd. Mede door ouderen zelf werd de aandacht gevestigd op een veelheid van bepalingen die ouderen op grond van hun leeftijd belemmeren in hun maatschappelijke participatie. Daarbij is onder meer gewezen op maximum leeftijdsgrenzen in statuten en reglementen. Tegen deze achtergrond heb ik het initiatief genomen om het hanteren van maximum leeftijdsgrenzen in statuten en reglementen aan te pakken. Uiteindelijk doel is dat gesubsidieerde organisaties het functioneren van mensen niet afmeten op basis van een «toevallige» kalenderleeftijd en daarom geen maximum leeftijdsgrens in statuten en reglementen gebruiken.

In 1995 heb ik laten onderzoeken in hoeverre de door het ministerie van VWS gesubsidieerde organisaties in hun statuten en reglementen maximum leeftijdsgrenzen voor bestuurlijke of andere officiële functies hanteren. Het onderzoek leverde, naast inzicht in het voorkomen van leeftijdsgrenzen, vooral inzicht in de motiveringen voor die leeftijdsgrenzen. Veelal bleken hier vooroordelen aan ten grondslag te liggen. Onmiddellijk daarna hebben de Minister en ik de door het ministerie van VWS gesubsidieerde organisaties benaderd met het verzoek na te gaan of in de gehanteerde statuten en reglementen maximum leeftijdsgrenzen voorkomen en zo ja, deze statuten en reglementen aan te passen. Het Landelijk Bureau Leeftijdscriminatie (LBL) heb ik gevraagd de resultaten te beoordelen en mij op de hoogte te stellen van de bevindingen.

Het LBL heeft mij op 15 oktober 1997 over de uitkomsten geïnformeerd en tevens aanbevelingen gedaan voor het vervolg. Het LBL concludeerde dat onze directe benadering succesvol te noemen was: nog slechts een klein percentage van de toegezonden statuten en reglementen bevatte maximum leeftijdsgrenzen.

Het LBL heeft de volgende aanbevelingen gedaan:

1. Doorgaan op de weg om organisaties aan te sporen hun statuten en reglementen te bezien op leeftijdsgrenzen en indien nodig deze aan te passen.
2. Overleg is een goede manier om de discussie over het onderscheid naar leeftijd bij bestuurlijke of andere officiële functies te stimuleren.
3. Voortgaan op het traject om een verbod van leeftijdsdiscriminatie in subsidievoorwaarden op te nemen om zo nodig in de toekomst naleving af te dwingen.

Mijn standpunt over deze aanbevelingen is het volgende:

1. Bestuurders dienen de conclusie te trekken dat niet de leeftijdsgrens maar dat kwaliteit de maatstaf moet zijn voor het al dan niet verrichten van activiteiten binnen de organisatie. Dat is een vorm van zelfregulering die ik verder wil stimuleren. De conclusie van het LBL dat onze benadering succesvol was moet wel gerelativeerd worden gezien het grote percentage organisaties (45%) dat niet gereageerd heeft. Deze organisaties zal ik opnieuw aanschrijven en hen expliciet uiteenzetten waarom bepalingen inzake een maximum leeftijdsgrens ongewenst zijn. Indien desondanks respons achterwege blijft is overleg met deze organisaties de volgende optie.
2. Het door mij aanspreken van organisaties op hun maatschappelijke verantwoordelijkheid kan een positieve bijdrage leveren aan een andere visie ten aanzien van het hanteren van leeftijdsgrenzen. Vandaar dat ik met koepelorganisaties in de welzijns-, zorg- en sportsector van gedachten zal wisselen over het gebruik van leeftijdsgrenzen en in het bijzonder het gebruik van leeftijdsgrenzen in statuten en reglementen. Wat betreft de sportsector heeft het bestuur van NOC*NSF zich reeds bereid verklaard medewerking te verlenen aan het ontwikkelen en uitvoeren van een plan van aanpak om leeftijdsdiscriminatie te beëindigen.
3. Ik ben van mening dat, indien uiteindelijk blijkt dat mijn inspanningen om via zelfregulering tot acceptabele resultaten te komen niet hebben gewerkt, ik moet constateren dat deze methode als zodanig niet geschikt is. Dan ligt het ook niet voor de hand om deze methode toe te passen op de door andere ministeries gesubsidieerde instellingen. In dat geval ben ik van mening dat een verbod op het stellen van leeftijdsgrenzen voor bestuurlijke en andere functies in statuten en reglementen op zijn plaats is. In het voorjaar van 1999 zal hierover een beslissing kunnen worden genomen.

De Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
E. G. Terpstra